

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἑν' Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἑν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἑν Ἀθήναις
Ὁδὸς Διόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7^{ος}.

Ἑν Ἀθήναις, τὴν 19 Φεβρουαρίου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 8

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 61.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Ὑπὸ τὸν φλογερὸν ἥλιον τῆς Προ-
δηγγίας, ἡ κονιορτώδης ὁδὸς ἐξετείνετο
ὡς ἀπέραντος ταινία λευκή, καταπο-
νοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὁ κυανοῦς οὐρανὸς δὲν εἶχεν οὔτε
ἐν σύννεφον· οὐδεμία πνοὴ ἀνέμου ἐκίνει
τοὺς κλώνους, καὶ οἱ τέττιγες ἐτόνιζον
ὑπὸ τὰ πράσινα φυλλώματα τὸ ἄσμα τῆς
ἀνοιξίως.

Ἦτο ἀνοιξίς τῷ ὄντι, ἡ ὥραίς ἐκείνῃ
ἀνοιξίς τῶν μεσημβρινῶν χωρῶν, ὑπὸ τὸ
θάλπος τῆς ὁποίας ἀναθάλλει καὶ ἀνα-
ζωογονεῖται ὅλη ἡ φύσις, ὡς ὑπὸ τὸ ὄμμα
τοῦ Δημιουργοῦ.

Τὰ δύο παιδιὰ ἐβάδιζον εὐθύμως, μὲ
τὸν σάκκον ἐπὶ τοῦ ὤμου, (δῶρον τοῦ μα-
στορο - Λανσάκη, ὁ ὁποῖος ἐννοοῦσε νὰ
βοηθήσῃ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδίου,) μὲ
τὴν ράβδον εἰς τὴν χεῖρα, μὲ τὸ μει-
δίμα εἰς τὰ χεῖλη, κάποτε δὲ καὶ μὲ
τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὁσάκις
ἐσυλλογίζοντο τὴν ἀγαθὴν γραῖαν, τὴν
ὁποίαν ἄρινον ὀπίσω των, μόνην, ἐγκα-
ταλειμμένην εἰς τὸν χλοερὸν τάφον,
ὅπου, διὰ πολὺν καιρὸν, δὲν θὰ ἤμπο-
ροῦσαν νὰ ὑπάγουν νὰ γονατίσουν καὶ νὰ
βυκαλίσουν τὸν αἰῶνιον ὕπνον τῆς μὲ
τὴν ἀφελή των προσευχῇ...

— Ἡ Γλυκερίχ μου ὑποσχέθηκε, ὅτι
θὰ τῆς πηγαίνει ἄνθη κάθε Κυριακῇ,
εἶπεν ὁ Γκύ, ἀποκρινόμενος εἰς τὴν σκέ-
ψιν τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ εἰς τὴν ἰδικὴν
του.

— Καὶ ὁ μάστορο - Λανσάκης μου
εἶπεν, ὅτι θὰ τῆς κάμῃ μνημόσυνο.

— Καί μιν γιγχιάνκα!.. Ἀπὸ τὸν
καιρὸ ποῦ δὲν τὴν ἔχω, μοῦ φαίνεται πῶς
ὅταν τὴν εἶχα, δὲν τὴν ἀγαποῦσα ὅσο
ἔπρεπε, καὶ τώρα μετάνω πού τὴν ἐ-
λύπησα ὁ ἀνόητος τόσες φορές.

— Τί ἀρωσιωμένη ποῦ ἦταν εἰς τοὺς
κυρίους τῆς! μὲ πόσῃν ἀγάπῃν ὠμιλοῦσε
γιὰ τὴ μητέρα σου!

— Εἶνε οἰκογενειακό σας, εἶπεν ὁ

Γκύ, κυττάζων τὸν φίλον του μ' ἐκφρα-
στικὸν μειδίμα.

— Πραγματικῶς, ἀγαπητέ μου Κύ-
ριε, ἀπεκρίθη ὁ Γωλιτέρος, εἶμαι ἀπο-
φαισισμένος νὰκολουθήσω τὸ παράδειγμα
τῆς.

— Ὡ, εἶμαι βέβαιος! Ἡ γιγχιὰ δὲν
θὰ ἔχη κανένα παράπονον ἀπὸ τὴν ἀ-
φοσίωσιν, μὲ τὴν ὁποίαν θὰ με ὑπηρε-
τήσῃς.

— Ὅθι κάμω ὅ,τι περνᾷ ἀπὸ τὸ χέρι

— Νά, γιὰτί δὲν μπορεῖς νὰ πῇς ψέμ-
μα. Ὅταν τύχη νὰ πῶ ἐγὼ κανένα, κο-
κινίζεις γιὰ λογαριασμὸ μου, καὶ ἡ ἐν-
τροπή σου μὲ προδίδει ἀμέσως. Θυμᾶσαι;
Ὅταν ὠμιλοῦσα ἐγὼ, ἡ γιγχιὰ ἐκύτταζε
σένα, γιὰ νὰ ἰδῇ μέσα ἑστὰ μάτια σου
ἂν ἔλεγα ἀλήθεια... καὶ δὲν μπορούσε
νὰ γελασθῇ ποτέ. Ἡ χρυσὴ μου γιγχιά-
κα! Πόσα δὲν ἔκαμε γιὰ νὰ μοῦ κόψῃ
αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα, χωρὶς νὰ το κατορ-
θῶσῃ!

«Τὰ δύο παιδιὰ ἐβάδιζον εὐθύμως» (Σελ. 65, στήλ. α'.)

μου, εἶπεν ὁ Γωλιτέρος. Ἰκνωτέρως
ὑπηρετῆς εἶνε δυνατόν νὰ εὐρεθῇ, ἀλλὰ
πιστότερος ἀπὸ ἐμέ, ὄχι!

— Το πιστεύω, Γωλιτέρε μου, ὁμι-
λεῖς μὲ εὐλικρίνεια· ἀλλὰ καὶ κάποια
πονηρία δὲν βλέπτει κάποτε, ἐνῶ ἐσύ
ἔχεις μὴ χρηστότητα ποῦ... μὲ ἀνησυ-
χεῖ πολύ. Τὸ ξεύρεις ποῦ ἂν εἶχα κα-
νένα μυστικόν, δὲν θὰ σοῦ το ἐμπιστευό-
μουν;

Καὶ το ἔλεγε μὲ τοιοῦτον τρόπον,
ὥστε ἂν ὁ Γωλιτέρος ἦτο πονηρότερος,
θὰ ἐνόει ὅτι ὁ Γκύ εἶχε τῷόντι τὸ μυσ-
τικόν του.

— Γιατί; τὸν ἠρώτησε.

— Εἰς τὸ ἐξῆς ὁμῶς δὲν θὰ λέγῃς ψέμ-
ματα, ἀγαπητέ μου Κύριε· αὐτὸ δὲν ται-
ριάζει εἰς ἓνα εὐγενῆ!

— Μπᾶ! γιὰ τοὺς μεγάλους, τὸ ψέμ-
μα ὀνομάζεται πολιτικὴ, ἀπεκρίθη γε-
λῶν ὁ μικρὸς φιλόσοφος.

— Ἀ, Γκύ...

— Ἐ, μὴ μου ζητεῖς περισσότερα.
Φθάνει ποῦ ἔγινα τώρα λιγάκι γενναίω-
τερος.

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια. Χθές, ποῦ
περνοῦσαμε τὸ ποτάμι, ἡ βάρκα λίγο
ἔλειψε νὰ βουλιάξῃ, καὶ σὺ οὔτε κουνή-
θηκες.

— Καὶ βέβαια· ἓνας ἐγγονὸς Αὐτοῦ

κράτορος δὲν πνίγεται ἔτσι εὐκολα, ὅπως ἕνας ἀπλοῦς μαχαίρης.

— Εὐγε !

— Μοῦ φαίνεται μάλιστα, ὅτι τὴ δειλία που ἄρξα, τὴν ἐπῆρες σύ. Νά, πρῶτῃτερα ποὺ ἐκάμναμε τὴν προσευχή μας ἐστὶν Ἁγία Ἀννα, μοῦ ἐσφίξεις τὸ χέρι νὰ μού το σπᾶσης, ἅμα εἶδες ἐκείνον τὸν καλὸγερο μὲ τὰ μακρὰ γένεια. Ἀλήθεια, τὸ μούτρο του δὲν μου ἄρεσε καὶ μένα, ἀλλὰ δὲν ἐπίστευα ποτὲ πῶς θὰ ἦταν ἱκανὸς νὰ σε τρομάξῃ ἔτσι.

— Ἰσως νὰ ἦταν ἀνοησία μου, ἀλλὰ τί νὰ σου εἰπῶ, ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος, μ' ὅλον τὸ ἱερὸν του ἐνδύμα, μοῦ ἐπροξένησε μίαν φρίκην ἀνεξήγητην, καὶ τὸ καταχθόνιον βλέμμα του μ' ἔκαμε νὰ φοβηθῶ κάποιο κακὸ... γιὰ σένα ὅμως, ἀγαπητέ μου Κύριε. Παῖδες ξεύρει ! Ἰσως μᾶς πῆρε γιὰ Ἀλβιγίους μετημφισμένους, γιὰτί λέγουν ὅτι οἱ μικροὶ κόμητες τῆς Τολώσης καὶ τῆς Φοίρας ἐνδύθηκαν σὰν πτωχόπαιδα καὶ πηγαίνουν πεζοὶ εἰς τὴν Ρώμην.

Ὁ Γκυ δὲν ἀπήντησε, σκεπτικῶς. Διηυθύνοντο τώρα εἰς τὸ Ἀδινιὼν, ἀρ' οὐ διήλθον ἐξ Ἀρλῆς καὶ ἐθαύμασαν τὰς ρωμαϊκὰς ἀρχαιότητες τῆς πόλεως ταύτης, τοῦ ἀρχαίου Ἀρελάτου, τοῦ προσφιλοῦς εἰς τὸν Κωνσταντῖνον.

Τὰ θαυμάσια ταῦτα ὀλίγον ἐνδιέφερον τὸν Γκυ· ἀλλ' ὁ Γωλιτιέρος, περισσότερον ἀνεπτυγμένος, ἵστατο ἐν ἐκστάσει πρὸ τῶν γιγαντιαίων ἐκείνων μνημείων, τῶν Βαλανείων, τῆς Ἀγορᾶς καὶ τοῦ μεγαλοπρεποῦς Ἀμριθεάτρου, τοῦ ἀνεγερθέντος ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, τὸ ὁποῖον ὁ μεσαίων εἶχε μεταβάλλῃ εἰς φρούριον καὶ ὀχυρῶσιν διὰ πυργῶν.

Οἱ ὁδοιποροὶ μας, πότε τερετίζοντες παλαιὰ καὶ ἀλλὰ ἡ ραφιδία Τροβαδούρων, καὶ πότε συνομιλοῦντες, ἐβάδιζον εὐθύμως, ὅταν ὑπόκωφός τις στεναγμὸς ἐλλυσε τὴν προσοχὴν των.

Παρά τὸ χεῖλος τῆς τάφρου, τῆς ἐκτεινομένης κατὰ μῆκος τοῦ δρόμου, γυνὴ τις κατέκειτο ἀναισθητός.

Ἐφοροῦσεν ἐνδύματα τετριμμένα, ἀλλὰ ἦτο νέα ἀκόμη καὶ ὠραία, μολονότι ἡ μαύρη, ἡ ἐβενόχρους κόμη τῆς ἐστίζετο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὑπὸ τριχῶν ἀργυρῶν. Τὸ ὄχρον τῆς πρόσωπον ἦτο ἡλωμένον ὑπὸ τῆς ὀδύνης, καὶ οἱ πληγωμένοι τῆς πόδες ἐμαρτύρουν ὅτι εἶχε κάμῃ μακρὰν καὶ ἐπίπονον ὁδοπορίαν...

Κινηθέντες ὑπὸ ὀκτου, οἱ φίλοι μας τὴν ἐπεριποιήθησαν. Μετ' ὀλίγον ἐκείνη ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τοὺς ἐκύτταξεν ὡς ἀφηρημένη.

— Ποῦ εἶμαι ; ἐπιθύρυσεν.

— Εἰς τὸν δρόμον που πηγαίνει ἐστὶ Ἀδινιὼν, κυρία, ἀπήντησεν εὐγενῶς ὁ Γωλιτιέρος.

— Ὅχι ἐλιποθυμήσατε βέβαια, προσέθεσεν ὁ Γκυ.

Ἐκείνη προσεπάθησε νὰ ἐνθυμηθῇ, καὶ ἐξάρξα φρικιάσασα :

— Ἀ ! ὁ καλὸγερος ! ὁ καλὸγερος ! ἐπιθύρυσεν μὲ τόνον φόβου ἀπεριγράπτου.

Κατόπι, καταβάλλουσα ἰσχυρὰν προσπάθειαν διὰ νὰ συνέλθῃ, ἤγερθη μετὰ κόπου.

— Εἰσθε καλλίτερα τώρα, κυρία ;

— Ναι, παιδί μου... Ἦτον ἀπὸ τὴν κούρασι... ἐπεριπάτησα πάρα πολὺ...

— Ἐσκουρασθῆτε λίγο ἀκόμη...

— Ὅχι, βιάζομαι... μὲ περιμένουν...

Πηγαίνω ἐστὶν Ἀρλῆ... νὰ εὕρω... τὸν ἄνδρα μου καὶ τὴν κόρη μου, προσέθεσε μὲ κάποια στενοχωριὰν, ἱκανὴν νὰ μαρτυρήσῃ ὅτι κάτι ἐκρυπτεν...

Ἐκαμεν ὀλίγα βήματα χωλαίνουσα.

— Εἰσθε πληγωμένη ! ἀνέκραξεν ὁ Γωλιτιέρος.

— Δὲν εἶνε τίποτε... μίξ πέτρα μοῦ ἔσχισε τὸ πόδι...

— Σταθῆτε νὰ σας γιατρέψω ἐγὼ ἀμέσως. Ἐχομε μαζὶ μας ἕνα γιατρικὸ ποὺ κάμνει θαύματα...

Ἀδελφέ, δὲς μου ἐδῶ τὸ βάλσαμο τῆς γιαγιάς.

Μὲ ἀδρότητα, μ' ἐπιτηδεύοντα χειρουργοῦ, ὁ Γωλιτιέρος ἐφῆρμοσε τὸν ἐπίδεσμον ἐπὶ τῆς πληγῆς, ἐντομῆς βαθείας, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν θὰ ὑπέφερε φρικωδὴς ἡ δυστυχὴς πεζοπόρος. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐκείνη τὸν ἐκύτταξε συγκεκινημένη, θωπεύουσα τρυφερῶς τοὺς μαύρους βοστρύχους του.

— Ζοῦν οἱ γονεῖς σας ; ἠρώτησε.

— Μάλιστα, κυρία, ἔσπευσε νὰπαντήσῃ ὁ Γκυ, διακόπτων τὸν φίλον του εἰς ἀποκαταστημένοι ἐστὶ Ἀδινιὼν.

— Ὁ Θεὸς νὰ τοὺς ἀνταποδώσῃ ὅ,τι ἐκάματε γιὰ μένα ! Εἶνε πολὺ εὐτυχεῖς ποὺ ἔχουν τόσο καλὰ παιδιά.

Καὶ ἀποχαιρετίσασα αὐτοὺς διὰ κινήματος συμπαθείας, εὐγενεστάτου, ἀπεμακρύνθη ταχύως.

Ἐστάθησαν ὀλίγον καὶ τὴν παρηκολούθησαν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν...

— Ὡ, ἂν ἤξευραν ποῖα ἦτο !...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Οἱ φίλοι μας ἀνέλαβον δυνάμεις διὰ λιτοῦ γεύματος ἐπὶ τῆς χλόης : ὀλίγον μαῦρον ψωμί, ὀλίγα σῦκα, δροσερὸν νερὸν καί... ὄρεξις μεγάλη, ὡς τὸ μόνον καὶ καλλίτερον ἄρτυμα.

Ἐν τούτοις ὁ Γωλιτιέρος ἐφαίνετο ἀφηρημένος, βυθισμένος εἰς σκέψεις.

— Σὺν τί καλὸ συλλογίζεσαι πάλι ; ἠρώτησεν ὁ Γκυ.

— Συλλογίζομαι ἐκείνη τὴ γυναῖκα...

Τί εὐγένεια, τί γλυκύτητά που εἶχε τὸ βλέμμα τῆς !

— Δὲν βαρύνει ! Καμμιὰ ζητιάνια τοῦ δρόμου θὰ εἶνε...

— Μοῦ φαίνεται, ὅτι εἶνε τόσο ζητιάνια, ὅσο εἴμεθα καὶ μετὰ ὅ,τι φαινόμεθα τώρα...

— Δὲν το πιστεύω.

— Εἰπέ μου, Γκυ· σὺ θυμᾶσαι καθόλου τὴν μητέρα σου ;

— Ε, δὲν τὴ θυμᾶσαι ; Δὲν βλέπεις, σὰν ὄνειρο περασμένο, ἕνα ὠραῖο πρόσωπο, σκυμμένο ἐπάνω ἐστὶ δικό σου ;

— Δὲν θυμοῦμαι κανένα ἄλλο, παρὰ τὸ πρόσωπο τῆς γιαγιάς.

— Περιέργων πρᾶγμα ! ἐπιθύρυσεν ὁ Γωλιτιέρος, καὶ ἐβυθίσθη πάλιν εἰς ρεμβασμόν.

Ὁ Γκυ τὸν ἐκρυφοκύτταξε μὲ τὴν ἄκραν τοῦ ὀφθαλμοῦ.

— Καὶ ἂν ἡ μητέρα σου ζῇ ἀκόμη ;

εἶπεν ἔξαφνα ὁ Γωλιτιέρος· αὐτὸ τὸ ἐσυλλογίσθη ποτὲ ;

— Ἀ, μπᾶ ! ἀδύνατο !

— Καὶ γιατί ; Μήπως ἡ γιαγιά μᾶς εἶπε ποτὲ ἂν ἡ Δέσποινα Μαργαρίτα τῆς Δαμπερρῆς ἀπέθανεν ;

— Ὅχι· ἐγὼ θυμοῦμαι πολὺ καλὰ τὰ λόγια τῆς. Ἐτσι μᾶς εἶπεν : « Ἀμα ἀπέθανεν ὁ πατέρας τῆς καὶ ὁ ἄνδρας τῆς, μοῦ ἔδωκε τὸ ἀγοράκι τῆς, νὰ το μεγαλώσω κρυφά, μαζὶ μὲ τὸ δικό μου. » Τίποτε ἄλλο. Λοιπόν, ἡ μητέρα σου δὲν εἶνε καθόλου δύσκολο νὰ ζῇ ἀκόμη... ποῦ το ξεύρεις !

— Ἀπὸ τότε ὅμως, ἀγαπητέ μου Γωλιτιέρε, ἡ Μαργαρίτα οὔτε ἐράνη οὔτε ἀκούσθηκε.

— Ἀλλὰ καὶ τὸ παιδί τῆς, ὁ κύριός μου Γκυ τῆς Δαμπερρῆς, οὔτε ἐφάνη οὔτε ἀκούσθηκε, καὶ ὅμως ζῇ, καὶ ἂν δὲν βασιλεύῃ, θὰ βασιλεύσῃ... Τέλος πάντων ! ἂν ζῇ ἡ μητέρα σου καὶ ἂν τὴν εὕρῃς ποτὲ, δὲν θὰ εἶσαι πολὺ εὐτυχισμένος, δὲν θὰ τὴν ἀγαπήσῃς μὲ ὅλη σου τὴν καρδιά ;

— Βέβαια ! θὰ προσπαθῶ νὰ εἶμαι καλὸς υἱός, εἶπεν ἀμεριμνῶς τὸ παιδίον.

— Νά, γι' αὐτὸ μόνον σὲ ζηλεύω ! ἀδελφέ μου· οὔτε γιὰ τὸν ὀνόματά σου, οὔτε γιὰ τὸ θρόνόν σου, ἀλλὰ γιὰ τὴν μητέρα σου.

Καὶ ὁ Γωλιτιέρος ἐπρόφερε τὴν λέξιν ταύτην μὲ θερμότητα, μὲ συγκίνησιν, μὲ τρυφερότητα ἀπερίγραπτον. Κατόπιν ἐβυθίσθη εἰς τὸν γλυκὺν ρεμβασμόν του, ἀνακλῶν ἀναμνήσεις ἀμυδράς, ἀρίστους, μὲ εἰκόνας συγκεχυμένας, μακρινὰς ὡς ἐν ὀνείρῳ...

Ἦσαν αἱ ἀναμνήσεις τῆς βρεφικῆς του ἡλικίας. Τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἔδλεπε μίαν μορφήν, — τὴν μορφήν τῆς μητρός του, — καὶ πρᾶγμα παράδοξον ! ἡ μορφή αὐτὴ ὁμοιάζε κάπως μὲ τὴν γυναῖκα ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν εἶχον συναντήσῃ πρὸ ὀλίγου. Ὁμοιάζεν ; ὅχι, ὁ Γωλιτιέρος δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ το βεβαιώσῃ. Καὶ ὅμως, ἡ θεία τῆς γυναίκος ἐκείνης τὸν ἔκαμε νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν πρῶτην του ἡλικίαν, καὶ τῷ ἐπανεφερε, ζωηρότερον παρὰ ποτὲ, τὸ ἅγιον ἰνδαλμα τῆς μητρός του !...

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Arthur Dourliac.]

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ Η ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΟΥ ΕΡΜΟΥ

εἰς τὴν αἶθουσαν τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἐπὶ τῶν τοίχων εἶνε ἀναγεγραμμένα τὰ ὀνόματα : Πραξιτέλης, Φειδίας — Ἀγοράκριτος (διδάσκαλος μαθητῆς τοῦ Φειδίου), Βρύχξιος Ἀθηναῖος, Διμορφὼν Μισσηνός. Ὀλίγα σχετικῶς τὰ ἔργα τῆς αἰθούσης, — ἕως πεντήκοντα τεμάχια, — ἀλλὰ μεγίστους, ἀνυπολόγιστους ἀξίας, καθιστῶντα τὴν αἶθουσαν ταύτην ἐν τῶν σημαντικωτέρων τοῦ Μουσείου μας.

Ἀρκεῖ μόνον νὰ σας εἰπῶ, ὅτι ἐγκλείει γλυπτὰ, περὶ τῶν ὁποίων ὑπάρχει μεγάλη πιθανότης, ὅτι ἐξῆλθον ἐκ τῆς σμίλης αὐτοῦ τοῦ Φειδίου (ἀρ. 203—214). Εἶνε συντρίμματα ἀπὸ τὸ βάθρον τοῦ ἀγάλματος τῆς Νεμέσεως, εὑρεθέντα εἰς τὸν ἐν Ραμνοῦντι ναὸν τῆς θεᾶς ταύτης. Κεφαλὴ γυναικεῖα, μίξ κεφαλὴ ἵππου, τεμάχια κορμῶν κατὰ ἀνῆκοντα εἰς ἀγάλματα μικρῶν διωκτάσεων. Ἀλλὰ πόσον γιγάντια ἀναδεικνύονται ἀπὸ τὴν τελειότητα τῆς τέχνης των ! Ὅποια χάρις, καὶ ὅποια λεπτότης ! Πόσον μελετημένα εἶνε ὅλα ἐκεῖνα αἱ λεπτομέρειαι, καὶ πῶς ὑπὸ τὰς πτυχὰς τῶν ἐνδύματων διαγράφεται τὸ σῶμα, ὡς ἐν τῷ μάρμαρῳ ἐκείνῳ ἦτο διαφανεές ! Τὰ κομψοτεχνήματα ταῦτα εἶνε παρατεταγμένα ἐντὸς θήκης ἐπιμήκους, ὑαλοφράκτου, ἀποτελοῦν δὲ τῶν τριῶν τῶν ὀφθαλμῶν ἀπερίγραπτον.

Ἀνοθεν τῆς προθήκης ταύτης ἐκτείνεται ἐν ἄλλο ἐπιμήκες ἀνάγλυρον, μίξ ζωφόρος, εὑρεθεῖσα εἰς τὰς Θερμοπύλας, (ἀρ. 221—222.) Ἀγνωστος ὁ καλλιτέχνης, ἄγνωστον καὶ τὸ μνημεῖον, τὸ ὁποῖον ἐκδόμει ἡ ζωφόρος αὕτη. Ἀλλὰ ὅτι ἦτο ἕξοχος ὁ καλλιτέχνης καὶ περικαλλέστατον τὸ μνημεῖον, ἀν κρίνωμεν ἀπὸ τὴν θαυμασίαν αὐτὴν πομπὴν τῶν Νηρηίδων, τῶν Τριτωνίων καὶ τῶν Ἐρώτων, οἱ ὅποιοι βαίνουν ἐπὶ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης. Μέγα μέρος τοῦ

ἀναγλύφου διατηρεῖται εἰς καλλίστην κατάσταση. Τόσον λευκὸν καὶ στιλπνὸν εἶνε τὸ μάρμαρον, τόσον ζωηραὶ αἱ παραστάσεις, ὥστε νομίζεις ὅτι εἶνε ἔργον σημερινόν. Ὑπὸ ἐποψὶν δὲ λεπτότητος, χάριτος, κομψότητος, νομίζω ὅτι τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο τοῦ Δ' αἰῶνος δὲν ἔχει εἰς τὸ Μουσεῖόν μας ἐξάμιλλον.

Ἀπέναντι, εἰς τὸν ἄλλον τοῖχον, εἶνε παρατεταγμένα αἱ μεγάλαι πλάκες, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐξεικονίζεται ἐν σειρᾷ ἀναγλύφων ὁ περὶ μουσικῆς ἀγῶν τοῦ Ἀπόλλωνος πρὸς τὸν Μαρσύαν, ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν Μουσῶν. (ἀρ. 215—217). Ἐργον θαυμάσιον τοῦ Πραξιτέλους, ἡ τῶν μαθητῶν του, κοσμοῦν τὸ βάθρον ἀγαλμάτων τῆς Ἀθηνᾶς, τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος. Δυστυχῆς Μαρσύα ! Εἰς μάτην παῖξας μὲ ὄλην σου τὴν δύναμιν καὶ μὲ ὄλην σου τὴν τέχνην τὸν διπλοῦν αὐλόν ! Αὐτὴ ἡ προσπάθεια, αὐτὴ ἡ ἐντασις, τὴν ὁποῖαν παρέστησεν ἀμειψίως ὁ Πραξιτέλης, εἰς οὐδὲν θὰ σε ὠφελήσῃ ! Ὅχι ἡττηθῇς ! Ἰδοὺ, μεταξὺ σοῦ καὶ τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ Σκύθης ἐκεῖνος, ὁ ἀναμείνων μὲ τὴν μάχαιραν εἰς τὴν χεῖρα, τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος. Ἀλλοιμῶνόν σου, Σάτυρε ! Ὅχι ἐκδάρῃ ζωντανόν !...

Μεταξὺ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων κεφαλῶν φυσικοῦ μεγέθους (ἡ κατὰ τι μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ), αἱ ὁποῖαι πλημυροῦν τὴν αἶθουσαν ταύτην, — μίξ καλλιόμοις κεφαλὴ τῆς Μούσης Μελπομένης, τί θαυμασίαν ἐκφράσιν ποῦ ἔχει ! — ὑπάρχουν καὶ τρεῖς γιγαντιαῖαι κεφαλαὶ ἐπὶ ὑψηλῶν ἐρυθρῶν βήθρων, περικυκλωταὶ τὴν Διμήτην, τὸν Τιτῆνα Ἀνυτον καὶ τὴν Ἀρτέμιδα. Εἶνε ἀπὸ τὸν ἐν Λυκοσούρᾳ τῆς Ἀρκαδίας ναὸν τῆς Περσεφόνης, ἔργα τοῦ Μεσσηνίου Διμορφῶντος, καλλίστης τέχνης τοῦ τετάρτου αἰῶνος. Εἰς τὰς κολοσιαῖα ταῦτα συντρίμματα (ἀρ. 225α) ἀνήκει καὶ μίξ τεμάχιον ἐνδύματος περιεργατῆτος, διὰ τὰς ἐπ' αὐτοῦ ἀναγλύπτους παραστάσεις γυναικῶν ὀνοκεφάλων, Νηκῶν περωτῶν, Νηρηίδων κατὰ. Σημεῖα καὶ τέρατα τελοσπάντων βλέπει τις εἰς τὸ ἐνδύμα αὐτό, τὸ ὁποῖον ὑπενθυμίζει τὰ ἐνδύματα τῶν παραμυθιῶν, ποῦ ἔχουν ἐπάνω ζωγραφημένα «τὸν οὐρανὸν μὲ τᾶστρα, τὴν θάλασσαν μὲ τὰ κύματα καὶ τὸν κάμπο μὲ τὰ λούλουδα.»

Εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης, ἵσταται ἐπὶ βήθρου ὁ Ἑρμῆς, (ἀρ. 218). Ὁ ὁπισθεν αὐτοῦ τοῖχος φέρει ἐξωγραφημένον μέγα τετραγώνιον μαῦρον, πλαισιούμενον ἀπὸ μαζιάνδρων χρυσοῦν, διὰ νὰ προσέλπη ἐπ' αὐτοῦ τὸ λευκὸν ἀγαλμα καὶ νὰ φαίνεται καλλίτερα. Ὁ Ἑρμῆς οὗτος εὑρέθη εἰς τὴν Ἀνδρόν, μετὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 219 γυναικείου ἀγάλματος, τὸ ὁποῖον φαίνεται εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τῆς αἰθούσης. Πιθανώτατον εἶνε, ὅτι καὶ τὰ

δύο ἵσταντο ποτὲ ἐπὶ τάφου. Γυμνὸς ἔφηρος, φυσικοῦ μεγέθους, εὐμελὴς τὸ σῶμα καὶ ὠραῖος τὴν μορφήν, συνδυάζων γυναικεῖαν ἀδρότητα καὶ ρώμην ἀνδρικήν, φέρων ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου ἐρριμμένον ἱμῆτιον καὶ στηριζόμενος παρὰ κορμόν, τὸν ὁποῖον περιτυλίσσει εἰς δ-φί, — ἰδοὺ πῶς παρίσταται ὁ Ἑρμῆς εἰς τὸ ἀγαλμα τοῦτο, τὸ ὑπὸ ἐποψὶν τέχνης ἐν τῶν καλλίστων τοῦ Μουσείου μας, ὑπενθυμίζον πολὺ κατὰ τὴν μορφήν καὶ τὴν στάσιν, τὸν Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους.

Πολλὴν ὥραν θὰ σταμντήσῃ ὁ ἐπισκέπτης πρὸ τοῦ Ἑρμοῦ τῆς Ἀνδρόν, διὰ νὰ θαυμάσῃ τὸ εὐπλαστον τοῦτο σῶμα, τὴν γλυκυτάτην κεφαλὴν, τὸν χαριτωμένον λαιμόν, τὰ ἰσχυρὰ στέρνα, τοὺς γλαφυροὺς μηρούς, τὰς κνήμας... ὅχι, ἐδῶ πρέπει νὰ σταματήσωμεν, διὰ νὰ μὴ πάθωμεν ὅ,τι ἐπαθε κάποτε εἰς ἐπισκέπτης τῆς Ὀλυμπίας πρὸ τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους.

Πρέπει νὰ σας διηγηθῶ αὐτὸ τὸ ἀνέκδοτον :

Ὁ ἐπισκέπτης αὐτὸς ἦτο ἱατρός, πολὺ περισσότερον δυνατὸς εἰς τὴν ἀνατομίαν παρὰ εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν. Ἐθαύμασεν ἐπὶ πολὺ σιωπηλὸς τὸ καλλιτέχνημα, καὶ ἔπειτα στραφείς πρὸς τοὺς περὶ αὐτόν, εἶπε μὲ στόμφο :

— Ἰδέτε, σὰς παρακλῶ, τὸν μὺν αὐτὸν τῆς κνήμης. Μόνον ἔταν τὸ σῶμα ἔχῃ αὐτὴν τὴν στάσιν, ὁ μὺς ἐξογκνέται οὕτω. Ἀ, βέβαια ! ὁ Πραξιτέλης ἤξευρε καλλίτερον Ἀνατομίαν ἀπὸ ἐμέ !

Ἀντὶ νὰ θαυμάσωμεν ὅμως, οἱ παριστάμενοι ἐγέλασαν εἰς βάρος τοῦ ἱατροῦ...

Αἱ κνήμαι τοῦ Ἑρμοῦ τῆς Ὀλυμπίας δὲν εἶνε ἔργον τοῦ Πραξιτέλους· εἶνε νεώτερον συμπλήρωμα τοῦ ἡκρωτηριασμένου ἀγάλματος !

Τὸ ἴδιον ἀκριβὲς συμβαίνει καὶ μὲ τὸν ἐνώπιόν μας Ἑρμῆν. Τὰ μέρη, τὰ ἀπὸ τῶν γονάτων μέχρι τῶν σφυρῶν, λείπουν καὶ ἔχουν ἀντικατασταθῇ ἐξ ἀναλογίας ὑπὸ νεωτέρου καλλιτέχνου. Νὰ μὴ σας κάμῃ λοιπὸν ἐντύπωσιν τὸ διαφορετικὸν χρῶμα τῶν κνημῶν, καὶ προπάντων προσέξατε νὰ μὴ τὰς θαυμάσετε ἄλλως, εἰμὴ ὡς ἐπιτυχὴ συμπληρώματα.

ΦΑΙΔΩΝ

ΓΝΩΜΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΕΡΙ ΜΙΚΡΩΝ

Πάρα πολλὰς ἐρωτήσεις κάμνουν τὰ παιδιά. Θὰ ἤθελα νὰ ἐρωτῶν ὀλιγώτερα καὶ νὰ παρατηροῦν περισσότερα.

Περεζ.

Δυνατὰ τις νὰ ὀρίσῃ τὸ παιδίον ὡς ἐξῆς : Ὁν ἀγνοοῦν ἑαυτὸ.

Ζανέ.

Ἡ κούκλα εἶνε τὸ παιδί τοῦ παιδιοῦ. Ριγκώλ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΚΥΜΑΤΙΖΟΥΣΑ ΘΑΛΑΣΣΑ

Βραβευθείσα

Είς τὸν 61ον Διαγωνισμόν τῶν Ἀσκήσεων.
(Ἰδε φυλλάδιον 1, σελ. 13.)

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΥΨ

(Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.)

(Συνέχεια ἴδε σελ. 53.)

— Κ' ἐξύπνησες ἀπὸ τῆ χαραυγῇ διὰ τὴν μου ἐτοιμασίαν τὸ πρόγευμα μου! ἀνέκραγεν ὁ Ἑρρίκος, ἐν ᾧ ἡ Κοραλία ἔδιδεν εἰς αὐτὸν μεγάλον φλυτζάνιον ἐξαιρέτου καφέ με ἀφρόγαλα, ἐν συνοδίᾳ ἀρκετῶν βουτυρωμένων τεμαχίων ἄρτου. «ὦ, ἀδελφούλά μου, διατί νὰ λάβης τέτοιον κόπον; Ὅθ' ἐφρόντιζα μόνος μου, — ἡ θὰ ἐφώναζα κανένα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς μαύρους νὰ με βοηθήσῃ...»

— Καὶ θὰ σε ἀργοποροῦσε μίαν ὥραν χωρὶς νὰ κάμῃ τίποτε, καὶ θὰ σ' ἐκαμνε ν' ἀγανακτήσῃς! Εἶνε πολὺ καλοὶ ἄνθρωποι, δὲν λέγω, ἀλλ' εἶνε φοβερά ἀνεπιτήδευτοι. Ἡ Μάρθα μού το ἔλεγεν ἀκόμη χθές: «ἔδω ἂν θέλῃ κανεὶς τίποτε, πρέπει νὰ τὸ κάμῃ μόνος του.»

— Πολὺ καλὰ! ἐπὶ τέλους εἴμποροῦσα ν' ἀποταθῶ εἰς τὴν Μαργαρίναν...

— Ἡ καίμενη ἡ Μαργαρίνα! βγαίνει ἡ ψυχὴ της νὰ κυβερνᾷ αὐτὲς τὰς μαύρες ἀπὸ τὸ πρῶτον ὡς τὸ βράδυ. Ἀς τὴν ἀφίσωμεν νὰ ἡσυχάσῃ ἀκόμη. Μόνος σου πηγαίνει εἰς τὸ μεταλλεῖον;

— Ναί! ὁ Γεράρδος ἐκοιμήτο τόσο γλυκὰ ποῦ δὲν ἐβόσταζε νὰ τὸν ἐξυπνήσω.

— Φαίνεται ὅτι με παίρνεις γιὰ κανένα μωρουδάκι! ἀνέκραγεν ὁ Γεράρδος, ἐμφανισθεὶς δροσερὸς καὶ ζωηρὸς. Μι-

μούμενος δὲ κωμικῶς τὴν προφορὰν τῶν μαύρων εἶπε: «Ντεποινὴ Κοραλί!» λίγο καφεὶ σὲ καλὸ μαύρο...

— Πάρε, μαυρέ μου! καὶ καλὸ ἀφρόγαλα καὶ καλὸ βουτυρόψωμο.

— Ὁρατο!... Ὁρατο! εἶπεν ὁ Γεράρδος, τριβὼν τὸν στόμαχόν του καὶ περιστρέφων τοὺς ὀφθαλμούς του ὅπως οἱ μαύροι. Κα μ π ὅ ! ! . Κα μ π ὅ ! ! . Σὺ δὲν εἰξεύρεις τὴν γλῶσσαν τῶν μαύρων ὅπως ἡμεῖς. Μάθε, ὅτι ὅταν εὐρίσκῃς ἐν πρᾶγμα τῆς ἀρεσκείας σου, εὐμορφον, ὠραῖον, σοῦ φθάνει νὰ εἰπῇς κα μ π ὅ ! ! . Με αὐτὴν μόνην τὴν λέξιν θὰ ἐκφράσῃς τοὺς πομπωδεστέρους ἐπαίνους. Καὶ ἡμπορεῖ νὰ το εἰπῇ κανεὶς διὰ τὸν καφέ σου, καλὴ μου Κοραλί! εἶνε κα μ π ὅ , ὦ, χωρὶς ἄλλο!

— Τόσφ τὸ καλλίτερον, εἶπεν ἡ Κοραλία. Ἑρρίκος, θέλεις καὶ ἄλλο φλυτζάνι;.. Πάρε κι' αὐτὸ τὸ βουτυρόψωμο, Γεράρδε... Θέλετε καὶ αὐτὰ τὰ ὀπωρικά ὡς ἐπιδόρπιον; Τί δροσερότητα ποῦ τὴν ἔχουν καὶ τί εὐωδίαν, αἱ! Ἐν ᾧ δὲ ἔλεγεν αὐτὰ, προσέφερεν εἰς τοὺς δύο ἀδελφούς της, ἐπὶ μεγάλου πρασίνου φύλλου, ὠραῖα κόκκινα ὀπωρικά, τὰ ὅποια ὁμοίον με φ ρ ὁ ο υ λ α ς , ἀλλ' ἦσαν πολὺ μεγαλύτερα καὶ εἶχον ὅλως διόλου ἀσυνήθη εὐωδίαν.

— Ὁ Νεάνδρος Μωβιλαιν μού τα ἐμάζευσες χθὲς βράδυ, καὶ εἶπεν ὅτι εἶνε ὠραιότατα διὰ τὸ πρόγευμα.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐτίμησαν ὅπως ἤξιζε τοὺς ὠραίους ἐκείνους καρπούς, ἀρ' οὗ δὲ ἐφίλησαν τὴν χαριτωμένην Ἡθὴν των, ἐξεκίνησαν εὐθυμοὶ πρὸς ἀνέυρεσιν τοῦ μεταλλεῖου.

Κατὰ τὴν μεσημβρίαν οἱ δύο ἐξερευνηταὶ ἐπανήλθον. Καὶ μόνον ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίαν των, ἦτο δυνατόν νὰ μαγεύσῃ κανεὶς ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκδρομῆς ἦτο εὐάρεστον. Ὁ Γεράρδος πρὸ πάντων ἠκτινοβόλει καὶ ἐπήδα ἀπὸ τὴν χαρὰν του.

— Νίκη! νίκη! ἐφώναξε, ρίψας τὸν πλόν του εἰς τὸν ἄερα. Πᾶνε οἱ Ρότς-χιλδ!... Ἐχανδακώθηκαν οἱ Βάντερμπιλδ!... Κρυφθῆτε εἰς τὸ καύκαλόν σας, πλοῦσοι τοῦ παλαιῦ κόσμου!... Τώρα μόνον ἡμεῖς εἴμεθα ἀληθινὰ ἐκατομμυριῶχοι!...

— Τί τρέχει, τρελλόπαιδο, λέγε, εἶπεν ἡ κυρία Μασσαί μειδιδῶσα. Τί εὐρήκατε καὶ ἔχεις τόσο μεγάλην χαρὰν;

— Εἶνε ἴσως πρόωρος ἡ χαρὰ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ἐξαπλωθεὶς ἐπὶ τῆς χλόης. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ἡ ἐπιχειρήσις μού φαίνεται λαμπρά.

— Ἀλήθεια;... Γιὰ λέγε! Εἰπέ μας καταλεπτῶς τί εὐρήκατε;

— Ἐρ' ὅσον εἴμπορὸς νὰ κρίνω ἀπὸ ἐξέτασιν, ἡ ὁποία ἔγινε κατ' ἀνάγκην βιαστική, τὸν Γεράρδον δὲν τὸν ἡπάτησαν οἱ ὀφθαλμοὶ του! τὸ μεταλλεῖμά

μας εἶνε θαυμάσιον! εἶνε στῶμα πλουσιώτατον καὶ ὠραιότατον. Μοῦ φαίνεται ὅτι φθάνει εἰς πολὺ βάθος! ὅπως δὴ ποτε, καὶ μόνον εἰς τὸ ἐπάνω μέρος ἂν κάμωμεν ἐργασίας, θὰ ἀρκέσουν, ἂν ὅχι νὰ μας φέρον κολοσιζίαν περιουσίαν, τοῦλάχιστον νὰ μας ἐξασφαλίσουν μίαν ἄνεσιν...

Με πολλὴν εὐχαρίστησιν ἔγινε δεκτὴ ἡ καλὴ αὐτὴ εἰδήσις! ἕκαστος ἐζήτησε λεπτομερείας, καὶ ὁ Ἑρρίκος ἠναγκάσθη νὰ ἐπαναλάβῃ πολλάκις τὰς τεχνικάς ἐξηγήσεις του! τὸ ἔπραττε δὲ με πολλὴν προθυμίαν καὶ εὐγένειαν. Ἡ κυρία Μασσαί, νὰ εἰπώμεν τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἠδύνατο ν' ἀποδιώξῃ ἀπὸ τὸ πνεῦμά της μερικὰς ἀμφιβολίας! ἀλλὰ μὴ θέλουσα νὰ ταραξῇ τὴν γενικὴν χαρὰν, δὲν ἐξέφρασεν αὐτὰς, ἀπέκρυψε δὲ ἐπιμελῶς τὰ πασιδόξα προαισθήματα, τὰ ὅποια ἐγεννήθησαν εἰς τὴν ψυχὴν της χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ.

Ἀπεφάσισαν νὰ προβοῦν ἄνευ ἀργεπορίας εἰς τὴν ὀριστικὴν ἐγκατάστασιν. Ἡ τοποθεσίς ἦτο πραγματικῶς θαυμασία! ἐφ' ὅσον ἐφθανε τὸ βλέμμα ἐξετείνετο ἡ πρασινὴ πεδιάς κατὰ φύτον! κατὰ διαστήματα δὲ διεκρίνοντο συστάδες δένδρων! τὸ δροσερὸν καὶ διαυγὲς ὡς κρύσταλλον ρυάκιον ἔρρεεν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου μετὰ μελωδικῶς κελαρυσμοῦ. Ἀνεβίθασαν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου τὴν φορητὴν οἰκίαν! ἕκαστος μέρους αὐτῆς, ἡριθυμμένον, ἐπανεῦρε τὴν θέσιν του, μετ' ὀλίγον δὲ ἡ ἐπαυλὶς ἰδρύθη ἐκ νέου! θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι διὰ μὲν γικῆς ράβδου μετεκομίσθη ἀπὸ τὸσον μακρὰν ἢ μικρὰ ἐστία, τὴν ὁποίαν μετὰ τόσας περιπετείας εἶχε κατασκευάσῃ ἡ οἰκογένεια Μασσαί. Ὁ Νεάνδρος Μωβιλαιν ἔδωκε πολὺτιμον βοήθειαν εἰς τὰς προκαταρκτικὰς αὐτὰς ἐργασίας.

Ἐξέλεξαν δὲ μέρος δεινρόφυτον, ὥστε ὅταν ἐφραξάν αὐτὸ τριγύρω με φράκτην, ἡ κατοικία εὐρέθη εἰς τὸ μέσον μικροῦ σκιεροῦ δάσους, ἐστρωμένου με χλόην. Κατὰ συμβουλήν τοῦ Μωβιλαιν, περίξ των τοίχων αὐτοῦ ἐφύτευσαν ἄφθονα ἀκανθώδη φυτὰ, τὰ ὅποια εἰς τὸ κλίμα ἐκεῖνο θὰ ἐσχημάτιζον μετ' ὀλίγον φραγμὸν ἀνυπερβλήτον καὶ ἀπὸ ἀνθρώπους καὶ ἀπὸ ζῶα.

Δύο μικρὰ πτέρυγες, συμπληρωματικαί, προστεθεῖσαι εἰς τὴν μεγάλην κεντρικὴν ἐπαυλιν ἐσχημάτισαν ἡ μία τὴν κατοικίαν τοῦ ἱατροῦ Λωμόνδου, ἡ ἄλλη τοῦ Βέμπερ καὶ τῆς Λίνας! διότι, μολονότι διέμενον ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην, ἕκαστος ἤθελε νὰ διατηρήσῃ, ὅσον εἰμπόρει περισσότερον, τὴν αὐτονομίαν του! ὁ Βρανδεβένης καὶ ἡ Μπού - Μπού ἐγκατεστάθησαν ὀλίγον παρέκει, εἰς οἰκίσκον κατασκευασθέντα κατὰ τὸ σχέδιον τῶν ἰθαγενῶν κατοικιῶν.

Μέσα εἰς ἄλλον περίβολον ἦσαν, πα-

ρεκτὸς τῶν ἀποθηκῶν, τὸ πλυσταρεῖον, τὸ ἄρτοποιεῖον, οἱ σταῦλοι, αἱ καλύβαι τῶν μαύρων! ἐπὶ τούτων τὴν ἀνωτέραν ἐποπτεῖαν εἶχεν ὁ Λεγκέν, ἡ δὲ Μαργαρίνα ἐβασίλευεν εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἔχουσα ὑπὸ τὰς διαταγὰς της ὁλόκληρον πλῆθος μαύρων ὑπηρετριῶν.

Αἶμα ἔπτυσεν ἡ Μαργαρίνα, ὥς ὅτου βάλῃ εἰς τάξιν τὰ μαῦρα ἐκεῖνα ὄντα, τὰ φοροῦντάς! στολίδι-χονδρεῖδες! χάνδρας καὶ κρατοῦντα εἰς τὸ στόμα των πίπαν.

Ἀλλ' ὅ,τι δὲν κατῴρωναν αἱ ὀργίλαι ἐπιπλήξεις τῆς «Κυρὰ Λεγκέν», κατῴρωνεν, ὡς διὰ μαγείας, μία λέξις τῆς Κοραλίας! ἡ νεαρὰ κόρη εἴλκυεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν ἀγάπην ὅλων! αἱ ὀκνηρότεραι, αἱ περισσότερον ἀνυπότακτοι, ἔτρεχον νὰ τὴν περιποιηθῶν, ἐφιλοτιμούτο ποῖα νὰ δεῖξῃ περισσότερον ζήλον, περισσότεραν ὑπαταγήν, διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ περισσότερον.

Ἡ Μαργαρίνα ἔμενεν ἐκπληκτος διὰ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο, καὶ ἐξέφραζε τὸν θαυμασμόν της πρὸς τὸν Λεγκέν. Οὗτος δὲ πάλιν δὲν εὕρισκε λέξεις καταλλήλους διὰ νὰ ἐπαινέσῃ τὰ προτερήματα τῆς Κοραλίας.

Τὰ καθήκοντα τῆς ἐποπτείας δὲν ἡμποδίζον τὸν Λεγκέν νὰ ἐκτελῇ καὶ ἄλλας ἐργασίας. Ἐρῴτευεν, ἐσπείρεν, ἔσκαπτε, μετὰ τὴν βοήθειαν δὲ τοῦ Νεάνδρου Μωβιλαιν, ἐσχημάτιζε περίξ τῆς κατοικίας παραδείσιον κήπον. Ὑπὸ τὸν ὠραῖον ἐκεῖνον οὐρανόν, θάμνοι καὶ ἄνθη αὐξάνουν με ἀπίστευτον ταχύτητα, μετὰ τινὰς δ' ἐβδομάδας μεγάλα ἀναδεδειγμένα πρασίνων φυτῶν, πρασιὰ ἀνθοστόλιστοι, ἔτερπον τοὺς ὀφθαλμούς πανταχόθεν! πάμπολλα ἀναρριχητικὰ φυτὰ ἐκάλυπτον τοὺς τοίχους καὶ κατέπιπτον ἀνθισμένα περίξ των παραθύρων.

Ὁ κήπος ἦτο πολὺ εὐμορφος, εἴλκυε δὲ τὸν θαυμασμόν τῶν νεαρῶν Μωβιλαιν, οἵτινες συχνάκις ἐπεσκέπτοντο τοὺς νέους τῶν φίλους.

[Ἐπεται συνέχεια.] ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΣ

ΤΑ ΨΑΡΙΑ

— Δίχως μάνα που πονεῖ, Δίχως γλῶσσα καὶ φωνή, Δίχως χέρια καὶ ποδάρια, Πῶς μποροῦν καὶ ζοῦν τὰ ψάρια;

— Κάθε ψάρι που βουδᾷ Μέσ' στὸ ρεῦμα κολυμβᾷ, Ξέρε πῶς δὲν το ξεχάνει Ὁ Θεὸς που τῷ χει κἀνη.

Με τὸ στόμα τ' ἀνοιχτό, Κάνει τὸν κυνηγητό Στὴν τροφὴν που ἔτα πελάγη Τούδαλε ὁ Θεὸς νὰ φάγῃ.

Μὰ με μάτια τεντωτὰ Γύρω - γύρω του κυττᾷ Μὴ του κάμουνε κυνηγί, Νὰ γλυστρήσῃ καὶ νὰ φύγῃ.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΟΣΠΙΤΟ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Οἱ πλοῦσοι ἄνθρωποι προτιμοῦν τὰ ἐπάνω πατώματα. Οἱ πλοῦσοι ποντικοὶ προτιμοῦν τὰ ὑπόγεια.

Εἰς ἓνα ὑπόγειον κατοικεῖ καὶ ἡ εὐγενὴς κυρία Στακτηρὴ Ποντίκαινα. Εἶνε ἀπὸ τὰ πρῶτα ποντικὸ - σπιτὰ τῆς πόλεως. Ἀπ' ὅλα ἔχει ἐκεῖ μέσα. Τυριά, βούτυρα, λάδια, καρύδια, ρίζια, ζάχαρες, — τὰ καλὰ τοῦ Ἀβραάμ. Μόνον ποῦ εἶνε ξένα! ἀλλὰ τί πειράζει; ἡ Κυρία Ποντίκαινα τὰ θεωρεῖ δικά της.

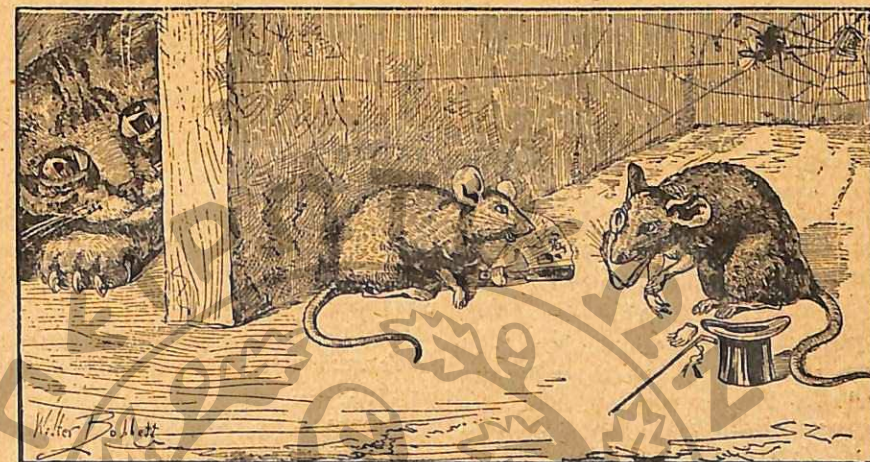
Πολὺ εὐγενὴς ἡ κυρία Στακτηρὴ, πολὺ καθὼς πρέπει. Ἐχει τὰ καλλίτερα γουνερικά, μιά ὠραία βεντάλια καὶ ἓνα κομψὸ σαλονάκι, στολισμένον ὅλο με ἀράχνες! (εἰς τὰ ποντικὸσπιτα ἡ ἀράχνης ἔχουν μεγάλη

λόγους νὰ σας εὐχαριστήσω. Εἶνε τρέλλα!

— Καὶ κανένα καρυδάκι; δὲν πέρνετε;

— Ναί! νοί! ἀπ' ὅλα ἔχετε, βλέπω, κυρία μου! τὸ σπῖτι σας εἶνε εὐλογημένο! Ἄ, δὲν μοιάζετε σεῖς με κατὶ πρόστυχους ποντικούς που κάθονται ἐπάνω ἐστὶ σοφίτα... Μὰς ἐπροσκάλεσαν μιά μέρα, καὶ δὲν εἶχαν νὰ μας δώσουν ἄλλο τίποτε, παρὰ τὸ παληόλαδο μίας κανδήλας, — φαντασθῆτε! — καὶ τὴν κόλλα ἀπὸ τὴν ράχη κατὶ παληοβίβλιον!

— Πφ! τί προστυχία! ἐφώνησεν ἡ κυρία Στακτηρὴ. Ἐδῶ τέτοια πράγματα δὲν γίνονται! ὅταν προσκαλῶ τοὺς φίλους μου, ἐννοῶ νὰ τους

πέρασι.) Ἐδῶ κάθε Κυριακὴ δέχεται τοὺς φίλους της, καὶ κάμνουν ἀπογευματινὰς, ποῦ βαστοῦν ὡς τὰ μεσάνυχτα.

Τώρα ποῦ τὴν βλέπετε, ἔχει τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κυρίου Μαυρούκου, ποντικοῦ πολὺ ἐπισήμου, με ψηλὸ καπέλο, με γάντια, με μπαστούνι, καὶ με μονόκλ. Ἐχει καὶ μουστάκια! ἀλλὰ ὅσω γι' αὐτὰ, καὶ ἡ κυρία Στακτηρὴ δὲν πηγαίνει πίσω...

— Θέλετε νὰ σας τρατάρω λίγο λάδι τῆς Κηφισσίας; τοῦ λέγει ἡ κυρία. Ὅ, τι τῷ φεραν, ξέρετε! εἶνε πολὺ ὠρατο.

— ὦ, σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, Κυρία μου... Ἀλήθεια... ἔχει μιά μωροδιά, καὶ μιά γεῦσι...

— Ὅριστε καὶ ὀλίγο τυρὶ κρητικὸ. Πολὺ ἐκλεκτὸ πρᾶγμα, ξεύρετε... ἂν θέλετε νὰ πάρετε καὶ γιὰ τὰ παιδάκια σας...

— ὦ, κυρία μου!... δὲν ἔχω

δίδω τὰ καλλίτερα κομμάτια. Δόξα σοι ὁ Θεός, ἡ ἀποθήκη εἶνε πάντα γεμάτη, καὶ μόνον ὑγεία νὰ ἔχωμε.

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ...

Ἡ κυρία Σερπετή, ἡ γάτα τοῦ σπιτιοῦ, ποῦ ἀπὸ πολλὴν ὥρα ἐπαφύλαττε ἀπέξω ἐστὶ θύρα, ἐχύθηκε κατ' ἐπάνω των. Μόνον ὁ κύριος Μαυρούκος ἐπρόφθασε νὰ τσακισθῇ καὶ νὰ φύγῃ, ἀφίνωντας ἀπὸ τὴν βία του καὶ ψηλοκαπελαδούρα καὶ γάντια. Ἀλλὰ ἡ κυρία Στακτηρὴ, ποῦ ἐλιποθύμησεν ἀπὸ τὸ φόβος της, ἔπεσεν εἰς τὰ νύχια τῆς γάτας. Καὶ ἔτσι ἔμαθεν, — ἀλλὰ πολὺ ἀργά, — ὅτι κακοὶ ποντικοὶ δὲν εἶνε μόνον ἐκεῖνοι που κάθονται ἐστὶ σοφίτα, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι που κάθονται ἐστὶ ὑπόγεια, καὶ ρημάζουν τὴν ἀποθήκην, καὶ μνημονεύου ν μὲ ξένα κ ὁ λ λ υ β α, καθὼς λέγει καὶ ἡ παροιμία.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΝΟΣ ΦΕΡΩΝ ΛΕΟΝΤΗΝ
ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΕ

(Μῦθος Λιδώπου.)

Ρίχνει κάτω τὸ σαμάρι
Καὶ λεονταρίου τομάρι
Ένας γαίδαρος φορεῖ,
Κ' ἔτσι μ' ὄψι φοδερή
Καὶ φωνάρα τρομερή,
Καθὼς ζύγωνε τὰ ζῶα,
Όσα ἦταν πειὸ ἀθῶα,
Τάσκιαζε, καὶ τρομαγμένα
Έκρυφθῆκαν μαζωμένα.

Μὰ ἡ Ἀλεπού μονάχα
Τρέχει ἐμπρός του ἀναγελώντας
Καὶ του λείει χοροπηδώντας:
Γαϊδάρε μου, θαρρεῖς τάχα
Πῶς σὺ μόνο ἔχεις αὐτιά; . . .
Σάν ἐφόρεσες τομάρι
Κ' ἐλθτούσες μὲ ψευτιά
Νὰ περάσῃς γιὰ λεοντάρι,
Κι' ὅλους μας νὰ φοδερῇς,
Έπρεπε... νὰ μὴ καρλίζεις!

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΜΑ ΤΙ ΣΟΥ ΕΙΝΕ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ?

ΜΙΚΡΑ ΚΩΜΩΔΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ: ΓΕΩΡΓΟΣ, 11 ἐτῶν. — ΤΑΚΗΣ, 10 ἐτῶν, ἀδελφὸς τοῦ Γεώργου.
10 ἐτῶν, ἀδελφὸς τοῦ Γεώργου.

(Ἡ Σκηνὴ παριστᾷ παιδικὸν δωμάτιον. Σωρὸν βιβλίων κλειστῶν ἐπὶ μίᾳ τραπέζῃ, ἐν κανιστρῶν ἐργαχείου καὶ ἐν κυλίνδρῳ.)

ΣΚΗΝΗ Α'.

Ὁ Γεώργος, μὲ τὰ χέρια χωμένα εἰς τὰ θυλάκια του. Ἡ Χαρίκλεια, κρατοῦσα τὴν κούκλαν της.

ΓΕΩΡΓΟΣ. — Σάββατο σήμερα . . . τί χαρά! . . . Λοιπὸν τί θὰ παίζουμε;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (κυστάζουσα τὴν κούκλαν της). — Νά, τίς κουμπάρες. . . θέλεις;

ΓΕΩΡΓΟΣ (μορράζων). — Πφ! . . . μὲ τὴν κούκλα σου θὰ παίζω ἐγώ;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Μπᾶ! μήπως δὲν ἐπαίξες μὲ τὴν κούκλα τὸ ἄλλο Σάββατο;

ΓΕΩΡΓΟΣ. — Καλά, τὸ ἄλλο Σάββατο . . . ἦταν ἄλλο. Ἡ κούκλα εἶχε ἰμφομέντζα . . . κ' ἐγὼ ἤμουν γιαντρός!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (μετὰ σπουδῆς). — Έ, λοιπὸν, τί ἀσθένεια θέλεις νὰ ἔχῃ σήμερα; Τύφο, Γάγγρη, περιπνευμονία; . . . Διάλεξε!

ΓΕΩΡΓΟΣ (περιερροννητικῶς). — Μὰ τί σου εἶνε αὐτὰ τὰ κορίτσια! . . . ὄλω κοῦκλες! . . . ἂν τα βγάλῃς ἀπὸ τίς κοῦκλες, τίποτε ἄλλο δὲν ξεύρουν!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (διὰ τὰς εὐχαριστήσας). — Όχι δά! ξεύρω νὰ παίζω λιγάκι καὶ τὴ σφαῖρα. . . ἂν θέλῃς. . .

ΓΕΩΡΓΟΣ (διακόπτων). — Ναί, ξεύρεις! Έγὼ σε ἐμαθα! . . . (Μετὰ μικρὰν παύσιν.) Τελοςπάντων! ἄς εἶνε! Πᾶμε νὰ παίζουμε τὴ σφαῖρα. . . μὲ σένα πάντα θὰ κερδίζω! . . . (Έβλεπε ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του δύο μικρὰ τόπια.) Πᾶμε ἔτσιν κῆπο.

(Ἡ Χαρίκλεια καθίζει τὴν κούκλαν της εἰς τὴν

τράπεζαν, μὲ τὴν ράχιν εἰς ἓνα σωρὸν βιβλίων, καὶ ἐτοιμάζεται νὰ κολουθήσῃ τὸν ἀδελφόν της.)

ΣΚΗΝΗ Β'.

(Ἀνοίγει ἡ θύρα. Ὁ Τάκης, μὲ πιλίκιον, μ' ἐπωμίδας χρυσᾶς καὶ μὲ ἑλρε, εἰσβάλλει εἰς τὸ δωμάτιον θορυβωδῶς καὶ τερετίζων. Ὁ Ἑλλην ἐσπαθώνει. . . ἐσπαθῶ. . . ὁοοοο!)

ΓΕΩΡΓΟΣ (τρέχων εἰς προῦπάντησίν του). — Ό, ὁ Τάκης! . . . τί χαρά! . . . καλῶς ἦλθες!

ΤΑΚΗΣ. — Γεῖά σας, παλλικάρια!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (πλησιάζουσα). — Ό, τί ὠραῖο πιλίκιο! . . . ὦ, τί ὠραῖες ἐπωμίδες χρυσᾶς! . . .

ΤΑΚΗΣ. — Μὰ τί σου εἶνε καὶ αὐτὰ τὰ κορίτσια! Ἀμέσως ἔστα χρυσᾶ ἐπῆσε τὸ μάτι της!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (μεσιῶσα). — Μὰ μοῦ φαίνεται, ὅτι καὶ σένα δὲν σ' ἄρεσουν ὀλιγώτερο τὰ χρυσᾶ. . . (δεικνύει τὴν στολὴν) ἄφ' οὗ . . .

ΤΑΚΗΣ (διακόπτων, εἰρωνικῶς). — Ναὶ μάλιστα! Μὰ τί σου εἶνε, ἀλήθεια! . . . Έγὼ τα φορῶ αὐτὰ γιὰ νὰ φαίνωμαι σάν ἀξιωματικός, ποῦ μιὰ μέρα θὰ γίνω. Μ' αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν μποροῦν νὰ τα κητλάδουν τὰ κορίτσια, ποῦ δὲν εἶνε ἱκανὰ γιὰ τίποτε!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Γιὰ τίποτε; Όχι δά!

ΓΕΩΡΓΟΣ (συμφωνῶντος μὲ τὸν Τάκην). — Έχει δίκην' ἡ γυναικὲς δὲν πηγαίνουν ἔτσιν πόλεμο! . . .

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Μπᾶ! ἀμέ ἡ Σουλιώτισσες; . . . ἀμέ ἡ Ἰωάννα Δάρκ που ἔδιωξε τοὺς Ἀγγλους ἀπὸ τὴν Αὐρηνά;

ΤΑΚΗΣ. — Πφ! τί σχολαστικὰ ποῦ εἶνε τὰ κορίτσια!

ΓΕΩΡΓΟΣ. — Ἀφῆσέ τὴν! . . . εἶνε τὸ αὐρινὸ της μάθημα. . .

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (ἐξακολουθοῦσα). — Έπειτα, μπορεῖ νὰ εἶνε κανεὶς ἱκανὸς γιὰ πολὺλὰ πράγματα, χωρὶς νὰ πηγαίνει ἔτσιν πόλεμο. . .

ΤΑΚΗΣ (στρεβόμενος πρὸς τὸν Γεώργου). — Έ, λοιπὸν! δὲν θὰ παίζουμε ἄγε τί ποτε;

ΓΕΩΡΓΟΣ. — Παίζουμε τὸν πόλεμο;

ΤΑΚΗΣ. — Ἀκούς ἐκεῖ!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (δελῶς). — Κ' ἐγώ;

ΤΑΚΗΣ. — Ἀ, ὅχι, ὅχι κορίτσια! Έ, Γεώργου;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Έγὼ ξεύρω νὰ παίζω ὅ,τι πόλεμο θέλετε: τοὺς Μηδικούς, τὸν Πελοποννησιακόν, τὸν Ἰερό, τὸν Τριακονταετη. . .

ΤΑΚΗΣ (ὠρῶν τὸν ἀγκῶνα τοῦ Γεώργου). — Πάλι ἄρχισε τὸ μάθημα. . . Όχι, ὅχι, εὐχαριστοῦμε!

ΓΕΩΡΓΟΣ (μαλακώτερος). — Έ, τὴν πέρονε κι' αὐτὴ γιὰ νοσοκόμα;

ΤΑΚΗΣ (κτυπῶν τὸν πόδα). — Όχι! . . . (Ψιθυρίζει κάτι εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ Γεώργου.)

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Ὁραῖα εὐγένεια. . . νὰ μιλήτε κρυφὰ μπροστὰ σὲ ἄλλους! . . .

Τί συνωμοσία ἐκάματε;

ΤΑΚΗΣ. — Ἀ, μὲ συγχωρεῖς, εἶνε μυστικὸν τοῦ Κράτους!

ΓΕΩΡΓΟΣ. — Καμμιὰ συνωμοσί! (Πο-ν ἡ ρ ὤ ς) Νά, θὰ πᾶμε νὰ πάρουμε τὴ Λαίδυμιθ. . . κάτω ἔτσιν κῆπο.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Καὶ τί εἶνε αὐτὴ ἡ Λαίδυμιθ;

ΤΑΚΗΣ. — Μὰ τί σου εἶνε αὐτὰ τὰ κορίτσια! . . . Ὅστε μιὰ ἐφημερίδα δὲν διαβάζουν! . . . Στοιχηματίζω πῶς οὔτε τὸ Τράνσδαλ θὰ ἀκούσῃ ἀκόμη, οὔτε τοὺς Μπόρς! . . . Έλα, Γεώργου, πᾶμε. . . (Έβ-έρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (μόνη, πλησιάζουσα τὴν κούκλαν της). — Κουκλίτσα μου, πῶς σὺ φαίνον-ται αὐτὰ; . . . Φαίνεσαι λιγάκι σάν νὰ θαυμάζῃς, σάν νὰ πορῇς. . . καὶ μὲ τὸ δίκ-κην σου. Ὁ κύριος ἀδελφούλης μου, ἄμα εἶνε μονάχος, παίζει καὶ καλοπαίζει μαζί μου. Ἦλθε κανένας φίλος, του;

Πάει! τὰ κορίτσια δὲν ἀξίζουν τίποτε! . . . (θυμωμένη) Ἀκούς ἐκεῖ, δὲν ἀξίζουν τί-ποτε! Ἀμέ αὐτοὶ τί ἀξίζουν; . . . Χμ!

Νά σου πῶ κ' ἓνα ἄλλο, κουκλίτσα μου; Αὐτὴ ἡ Λαίδυμιθ που εἶπαν, δὲν μου ἄρεσε καθόλου. . . Κάτι κακὸ ἐτοιμάζονται νὰ κάμουν αὐτοὶ οἱ κύριοι! . . . Έκεῖνος ὁ Γεώργος εἶχε ἓνα ὕψος τόσῳ πονηρό. . .

Πάντα ὅσες φορὲς θὰ ἔλθῃ ἐδῶ ὁ Τάκης, θὰ κάμουν καὶ μιὰ ἀνοσιεί. . . (Ὁμιλοῦσα ὀλονέν, λαμβάνει ἀπὸ τὸ κνίστρον τὸ ἐργαχείον της, καὶ ἀρχίζει νὰ κεντᾷ. Μετ' ὀλίγον ἀνυψό-νει τὴν κεφαλὴν καὶ ἀκροῖται.) Δὲν ἀκούον-ται καθόλου. . . θὰ εἶνε ἔτσιν ἄλλη ἄκρη τοῦ κῆπου. . . Μὰ τί νὰ κάμουν ἄρά γε ἐκεῖ; . . . Ἀλλῇ φορὰ, ὅταν παίζουν τὸν πόλεμο, ξεφωνίζουν σάν ἄγριοι, χαλοῦν τὸν κόσμον. . . (πρὸς τὴν κούκλαν της.) Δόρα, βάζουμε στοίχημα πῶς θὰ κάμουν καμ-μιὰ τρέλλα; Καὶ νὰ μὴν εἶνε ἐδῶ ἡ μη-τέρα, νὰ τοὺς συμμαζεῦσῃ. . . (Κεντοῦσα ὀ-λονέν.) Έμεῖς πρέπει νὰ λέμε: τί σου εἶνε αὐτὰ τὰ ἀγόρια! . . . Τὰ ἀγόρια ὅμως, ὅχι οἱ ἄνδρες. Ὁ πατέρας μου, οἱ θεοὶ μου, ὅλοι οἱ μεγάλοι, εἶνε τί καλοὶ! . . . (Κεντᾷ ἐπ' ὀλίγον σιωπηλῇ.) Μὰ νὰ μὴν ἀ-κούονται καθόλου! πολὺ περίεργο πράγ-μα. Ξεύρεις, Δόρα, ὅτι ἀρχίζω νὰ νῆ-συχῶ, μήπως χάσῃς τὸ στοίχημα;

ΣΚΗΝΗ Δ'.

(Ἡ Χαρίκλεια κεντᾷ. Ὁ Γεώργος καὶ ὁ Τά-κης εἰσέρχονται, μὲ ἄτακτα ἐνδύματα, μὲ ὕψος δόξυμον. Φιλονεικοῦν χαμηλοφώνως, ὥσῳντες ὁ εἰς τὸν ἄλλον.)

ΓΕΩΡΓΟΣ (σιγᾷ). — Έσὺ φταῖς, σοῦ λέγω!

ΤΑΚΗΣ (ὁμοίως). — Όχι, ἐσὺ φταῖς!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (ἐγείρουσα τὴν κεφαλὴν καὶ παρατηροῦσα τὸν ἓνα κατόπι τοῦ ἄλλου). — Τί ἐπάθατε; Δὲν ἔχετε, βλέπω, ὕψος. . .

ἔχῃ εἰς τὸ Γλυκὸ Φιλάκι, ὅπου δὲν σου ἄρσει τόσον. . . Φαντάσου ὅμως ἂν ὀλοι εἶχαν τὴν ἰδι-αν ἀτίσιον ἢ μᾶλλον — διότι ὀλοι ἴσως τὴν ἔ-

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Δὲν ἐπῆρατε λοιπὸν τὴ Λαίδυμιθ;

ΤΑΚΗΣ (θρηνηδῶς). — Όχι. οἱ Μπόρς. . . δηλαδή οἱ κλάδοι τῆς μηλιᾶς εἶνε πολὺ μυτεροὶ. . . (Δίνει τὸ χέρι του μὲ τὸ μανδύ-λιν του.)

ΓΕΩΡΓΟΣ. Δὲν ἐπροφθάσαμε νὰ περά-σωμε οὔτε τὸν Τουγέλα! Ἡ Λαίδυ-μιθ ἦταν ἀκόμη ψηλά. . . ποῦ νὰ τὴν φθάσωμε!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Μὰ τί εἶνε τέλοςπάν-των αὐτὴ ἡ Λαίδυμιθ ποῦ κοπανᾷτε;

ΓΕΩΡΓΟΣ. — Νά, ἡ φωνὴ ποῦ εἶνε ἔτσιν κορυφὴ τῆς μηλιᾶς.

("Επεται συνέχεια")

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ Φάληρον, ἐν ἀπόγευμα ὠραίας ἡμέρας:

— Κική, ἔδωκες πεντάρα ἔκεῖνον τὸν πτωχόν;

— Ναί, μαμμά, τοῦ ἔδωσα γιὰτὶ μοῦ το εἶπες. Μόνη μου δὲν θὰ τοῦ εἶδα ποτέ.

— Γιατί;

— Μὰ εἶνε πτωχὸς αὐτός, ποῦ κατεβαίνει καὶ ἔςτὸ Φάληρον;

— Έστὴν ὑπὸ τῆς Μαρτίδας τοῦ Φαλήρου.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΑΝΘΟΣ, πλῆθος; ἐπιστολὴν αὐτὴν τὴν ἐβδό-μادا. Έλθεν ἡ προθεσμία τῆς Δεκάτης Κυ-ριακῆς, ἐπλησίαζε καὶ ἡ λῆξις τῆς προθεσμίας τοῦ διηγήματος, καὶ καὶ μὲ τὰς Ἀπαντήσεις των, οἱ φίλοι μου (κ' ἐκεῖνοι ἀκόμη, οἱ ὅποιοι σπανιώτατα μοῦ γράφουν,) ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ μου στείλουν καὶ ἀπὸ μίαν ἐπιστολήν. Διὰ τοῦτο ἐ-σχηματίσθῃ ἓνας σωρὸς τριπλάσιος τοῦ συνήθους ἐβδομαδιαίου, καὶ ἐπειδὴ, δυστυχῶς, δὲν εἶνε καὶ ὁ χώρος τῆς Ἀλληλογραφίας τριπλάσιος, θάνα-γκασθῶ νὰ μὴ ἀπαντήσω εἰμὴ δι' ὀλίγων εἰς τὰς ἐπιστολάς αὐτάς, προτιμῶσα εἶτε ἐκείνας αἱ ὀ-ποῖαι ἐνδιαφέρουν τὸν κύκλον μας πολὺ, εἶτε ἐ-κείνας αἱ ὅποια προέρχονται ἀπὸ φίλους μου, γράφοντας σπανίως ἢ διὰ πρώτην φοράν. Έπι-πλὴν ὅτι οἱ τακτικοὶ φίλοι μου, ὅσοι ἔχουν συχνό-τερα τὴν εὐχαρίστησιν τῆς ἀπαντήσεως, θὰ ὑ-ποχωρήσουν αὐτὴν τὴν φορὰν εὐχαρίστως καὶ γεν-ναιοφρόνως ἀπέναντι τῶν ἄλλων συναδέλφων των.

Σήμερον, ἔαρ τῶν Καρδίων, θὰ σ' εὐχαρι-στήσω. Ἰδοὺ εἰς τὰς παραγράφους τὸ ψευδώνυ-μόν σου — καὶ πρῶτον πρῶτον μάλιστα, — καὶ ἔχῃ εἰς τὸ Γλυκὸ Φιλάκι, ὅπου δὲν σου ἄρσει τόσον. . . Φαντάσου ὅμως ἂν ὀλοι εἶχαν τὴν ἰδι-αν ἀτίσιον ἢ μᾶλλον — διότι ὀλοι ἴσως τὴν ἔ-

χουν, — ἂν τὴν διετύπωναν μὲ τόσα παρὰπονα!

Έγώ, ἡ ὁποία δὲν θέλω νὰ πικραίνωμαι τὰ κα-λά μου παιδιὰ, θὰ ἡγαγκαζοῦμαι νὰ τα εὐχαρι-στήσω καὶ ξεύρεις τί θὰ ἐγίνετο τότε; Ἡ Ἀλ-λογραφία θὰ ἤρχιζεν ἀπὸ τὴν τρίτην σελίδα καὶ ἡ ὕλη θὰ περιωρίζετο εἰς τὰς δύο πρώτας! Ένοεῖ-ται, ὅτι τοιοῦτον φύλλον δὲν θὰ ἐνδιέφερε πλε-ον κανένα, οἱ συνδρομηταὶ ὀλοι θὰ παρηγοῦντο καὶ. . . ἀντὶ τῆς Διάπλασις! Συλλογίσου λοιπὸν πόσον ἐγωιστικὴ εἶνε ἡ ἀτίσιός σου, (διότι, τὸ ἐπαναλαμ-βάνω, τὴν ἔχουν ὀλοι, καὶ καθένας ἔχει τὰ ὕ-λια δικαίωματα μὲ σέ,) καὶ ἄφινε μὲ εἰς τὸ ἐ-ξῆ: νὰ κάμω ὅ,τι πρέπει. Ὅταν εἶνε ἀνάγκη ὅπως σήμερον, (ποῦ εἶχα νὰ σου εἰπω τόσα,) θὰ σου ἀπαντῶ εἰς τὰς παραγράφους: ὅταν ἔχω νὰ σου εἰπω ὀλίγα, θὰ σου ἀπαντῶ εἰς τὸ Γλυκὸ Φιλάκι. Πίστευσε δέ, ὅτι ὁ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖ-ον ἀπαντῶ, δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν ἀ-γάπην, ποῦ τρέφω πρὸς τοὺς φίλους μου. Μὴ νο-μίζῃς ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους ἀπαντῶ μ' ἓνα Γλυκὸ Φιλάκι, τοὺς ἀγαπῶ ὀλιγώτερον;

Ἀ, μὲ! εἶνε πολὺ ἐσφαλμένη ἰδέα, καὶ ὀσοι τὴν ἔχουν, νὰ τὴν ἀφίσουν.

Φιλέρημον Ἰον [Ε] εἶνε περιττὸν νὰ σου εἰπω πόσον μ' εὐχαρίστησεν ἡ ὠραία καὶ ἐκτενὴς ἐπι-στολή σου, κατόπι τῆς πολυμέρου ἀσθενείας σου. Δὲν ἀμφιβάλω, ὅτι μὲ ὀλίγον κόπον θάναπληρώ-σῃς τὰς ἐλλείψεις τῶν μαθημάτων. Ὅσα σου συ-στήσω ὅμως — ἐπειδὴ γνωρίζω τὸ φιλότιμόν σου, — νὰ μὴ καταβάλῃς υπερβολικοὺς κόπους, τῶρ ἀκόμη, ποῦ εἶσαι ἐπιωρῆσις ἀδύνατη ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν.

Μερίδιον τοῦ Έβρος, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα, πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ. Ὁ κ. Φαῖδρον σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα ἐνθουσιώδη γράφεις περὶ τῶν Ἀθηναϊκῶν Περιπάτων. Δέ-χομαι μετὰ χαρὰς τὸν ἀδελφόν σου καὶ τοῦ ἐγ-κρίνω σήμερον τὸ ψευδώνυμον, μὲ μίαν μικρὰν μεταβολήν, τὴν ὅποian ἔκρινα ἀναγκαίαν πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως.

Φουσκοθαλασσί! (Μ. Κ.) ἰδοὺ ἡ ὠραία «προ-σωπία» μὲ τὴν ὁποίαν θὰ εἰσέλθῃς καὶ πάλιν εἰς τὸν κύκλον μας. Εἴμαι βεβαία ὅτι θὰ τὴν τι-μίσῃς.

Έγὼ ἓνα προαίτημα, Γρυτιέρα: μοῦ φα-ίνεται ὅτι μετενόησες δι' αὐτὰ ποῦ ἔγραψες διὰ τὸν καίμενον τὸν Ἀνανίαν, καὶ δὲν θέλω νὰ σι-λυπῶ, λέγουσάν με ἔχρι πολὺ βαθμὸν ἐλυπηθῇ τὸ φιλότιμόν σου! . . . Σοῦ ἀπαντῶ μόνον, ὅτι τὰ Βραβεῖα δὲν ταπύνονται ὁ Ἀνανίας, ἀλλ' ἐ-νὰ καὶ ὁτι, ἂν ἐθάρθεναι μόνον κατὰ συμπάθειαν, ἂν ἤθελα νομίσθω διὰ τῶν βραβείων, τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ὀριζμένων φίλων μου, πίστευσε ὅτι πρὸ πολλοῦ θὰ εἶχες βραβεύθῃ καὶ σὺ, διότι πρὸ πολλοῦ σὲ θεωρῶ ἀπὸ τὰς θερμότερας μου φίλας. Ἀλλ' εἰς τοὺς Διαγωνι-σμούς, βλέπεις, δὲν λαμβάνεται τίποτε ἄλλο ὑπ' ὄψιν, παρὰ ἡ σχετικὴ ἀξία τῶν υποβαλλομένων ἔργων, ἐκ τῶν ὁποίων βραβεύεται τὸ σχετικῶς καλλίτερον, οἰουμένητε καὶ ἂν εἶνε.

Μυστηριώδη, διατὶ εἶχες νὰ μου γράψῃς τό-σον καιρόν;

Ἀγγελε τῆς Εὐτυχίας (Α. Μ.) δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον καὶ [Ε] διὰ τῆς ὠραίας σου ἐπιστολῆς.

Εἶσαι δικαιολογημένη, Ταυτέτη, διὰ τὴν σιω-πὴν σου. Πολὺ μ' ἐφάρδυνε τὸ ἐπεισώδιον τῆς συζητήσεώς σας περὶ τοῦ ποῖος ἐκ τῶν δύο θὰ ἦτο ἔγγραφο Ἀυτοκράτορος, ὁ Γαλιέρος ἢ ὁ Γκύ. Ποία εἶχε δίκαιον. . . αὐτὸ πλέον θὰ φανῇ εἰς τὸ τέλος, διότι πολλὰ ἀπρόοπτα θὰ παρο-υσίῃσιν αὐτὸ τὸ μυστήριον.

Γεώργιος Ν. Βαλαμή, ἔχεις δίκαιον, καὶ ἦτο περιττὸν νὰ στείλῃς δραχμὴν, ἀρ' οὐ πρῶ-τὴν φορὰν σὺ θὰ ἐλάμβανες ψευδώνυμον. Ἀλλὰ ποῦ νὰ ἐνθυμώμαι τί ψευδώνυμα ἐπρότεινες; Γράψε μοῦ τὰ πάλιν, σὲ παρακαλῶ.

Ναυαρχίς τοῦ Πορόν, δεκτόν. Διὰ κάθε Ξε-σπᾶσμα λαμβάνει κανεὶς ἐν Γραμματίῳ ἀξίας μίαν δραχμῆς, ὥστε ἂν εἶχες τοιοῦτον, ἤμπο-

ροῦσες νὰ το στείλῃς ὡς δικαίωμα ἀλλαγῆς ψευ-δωνύμου.

Μακιμοκοκό, δεκτὸν αὐτὸ ποῦ προτιμᾷς.

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΑΠΟΡΩΝ

Ἡ Χρυσὴ Α. Ματρώου [ΕΕ] μοῦ ἔστειλεν 7 δραχμάς, διὰ τῶν ὁποίων ἐνέγραψα τὴν ὑπὸ τῆς Γλυκαίας Καρδίας συσταθεῖσαν πτωχῇ, κόρη.

Ὁ Ρόδιος Έθελοντῆς μοῦ συνιστᾷ θερμῶς δύο πτωχὰ παιδιὰ ἐκ Ρόδου, πολὺ ἐπιμελῇ καὶ φιλόμουσα. Θὰ μου στείλῃ κανεὶς νὰ τα ἐγ-γράψω;

Έγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους:

Ζιζάνιον τοῦ Πειραιῶς, Τραφαλγκάρ (Κ. Φ. αὐτὸ ἦτον ἑλευθερον καὶ κατάλληλον) Ἰρῶμα τῆς Ἑλπίδος (Α. Π. αὐτὸ ἐξέλεξα) Σελα-γίοντα Ἀστέρ (Ι. Θ. ὁμοίως) Μαντεῖον Λεβαδείας (Α. Δ.) Καλλίφωνος Ἀρακαειάδα (Α. Β.) Περίλυπον Ὁργανὴν (Α. Δ.) Έρυ-θρὰν Μελάνην (Α. Χ. αὐτὸ ἤρρεσε καλ-λίτερα: τὸ ἄλλο ποῦ ἐπροτιμῶσες, πολὺ ξενικόν καὶ ἀνέκφραστον) Διμένα τῆς Πύλου (Α. Κ. Συμριωτάκι (Σ. Δ.) Τηρέα (Κ. Κ.) Μαγ-κὴν Εἰκόνα (Α. Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα) τὸ ψευδῶ-νυμον τοῦτο ἐσημείωσα καὶ εἰς τὴν Ἀπάντησίν σου διὰ τὴν Κυριακὴν. Έξοσιέφυλλον Δένδρον (Χ. Π.) Κυκλάμιον τῆς Ζακύνθου (Α. Δ. Ρ.) Γιασεμὶ τῆς Χίου (Μ. Β. αὐτὸ ἐξέλεξα) Σπήλαιον τῆς Δίρρης (Σ. Δ. αὐτὸ ἐξέλεξα) καὶ Τρελλὴν Σανθούλαν (Ε. Γ.)

